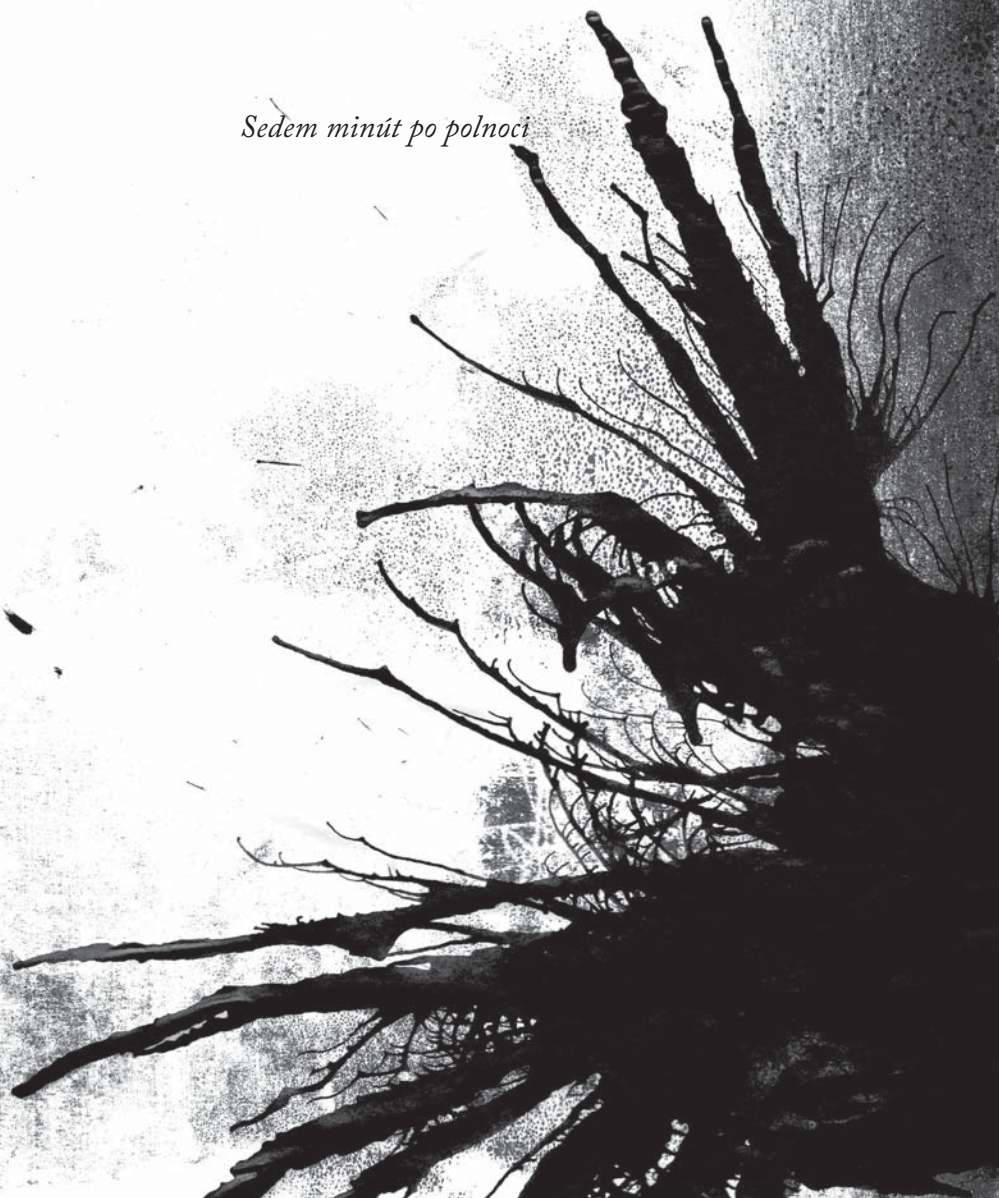

The background of the cover is a detailed illustration. It depicts a large, dark tree in the foreground, its branches reaching across the top half of the frame. A full moon is visible through the leaves of the tree. Below the tree, in the middle ground, are the silhouettes of four people standing on a grassy hill. In the background, a town with several church spires is visible under a sky with soft, orange and blue clouds, suggesting a sunset or sunrise.

Patrick Ness | Siobhan Dowd

Sedem minút
po polnoci

Sedem minút po polnoci

SEDEM MINÚT PO POLNOCI

Napísal Patrick Ness

Podľa námetu Siobhan Dowd

Ilustroval Jim Kay

slovar

S veľkou vďakou Kate Wheeler

Text © 2011 Patrick Ness

From an original idea by Siobhan Dowd

Illustrations © 2011 Jim Kay

Published by arrangement with Walker

Books Limited, London SE11 5HJ.

Quote from *An Experiment in Love* by Hilary Mantel © 1995 Hilary Mantel. Reprinted by permission of HarperCollins Publishers Ltd.

Translation © Michal Jedinák 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo

SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Patrick Ness: A Monster Calls*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books, London 2012, preložil Michal Jedinák.

Zodpovedná redaktorka Dana Brežňanová

Editor Erik Fazekáš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava v roku 2015.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-1343-7

www.slovart.sk

POZNÁMKA AUTOROV

Siobhan Dowd som nikdy nestretol. Poznám ju iba tak ako väčšina z vás – prostredníctvom jej vynikajúcich kníh. Napísala štyri strhujúce romány pre tínedžerov, dva vyšli ešte počas jej života a dva až po jej predčasnej smrti. Ak ste ich zatiaľ nečítali, rýchlo to napravte.

Toto by bola jej piata kniha. Vymyslela postavy a podrobný námet a napísala začiatok. Jediné, čo jej, žiaľ, chýbalo, bol čas.

Keď ma oslovili, či by som na základe jej poznámok knihu nedokončil, zaváhal som. Nedokázal by som – a ani by som nechcel – napísať dielo, v ktorom by som sa snažil napodobniť jej jedinečný dar slova. Neuctil by som si tým ani Siobhan, ani čitateľov, ani príbeh. Nemyslím si, že takým spôsobom môže fungovať dobré písanie.

Lenže dobré nápady podnecujú vznik nových námetov. A tak, skôr než som si to vôbec uvedomil, zo Siobhaniných nápadov sa v mojej hlave rodili nové a pocítil som, ako ma pomaly opantáva múza a nemohol som inak, len položiť slová na papier a vyrozprávať príbeh.

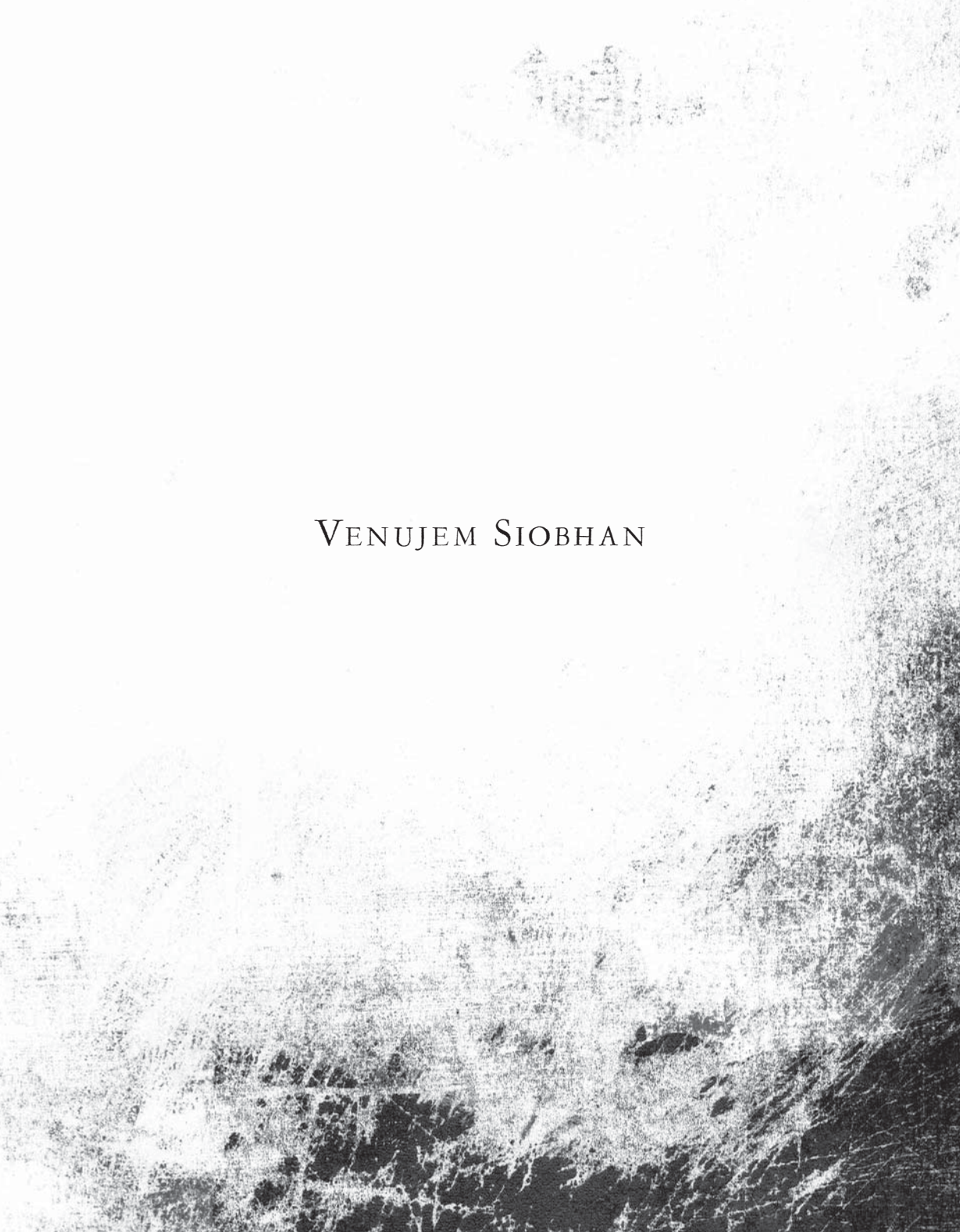
Mal som – a doteraz mám – pocit, akoby som dostal do ruky štafetový kolík. Akoby mi mimoriadne talentovaná autorka posunula svoj príbeh a povedala: „Chod'. Bež s ním. Neboj sa riskovať.“ A presne o to som sa pokúsil. Pri písaní som sa držal jednej jedinej zásady: napísať knihu, ktorá by sa páčila Siobhan. Na ničom inom nezáležalo.

A teraz nastal čas, aby som štafetový kolík odovzdal vám. Príbehy sa nekončia odložením pera, nehľadiac na to, koľko autorov stálo na štartovacej čiare. Toto je kniha, ktorú sme vymysleli spolu so Siobhan. Chod'te. Bežte s ňou ďalej.

Nebojte sa riskovať.

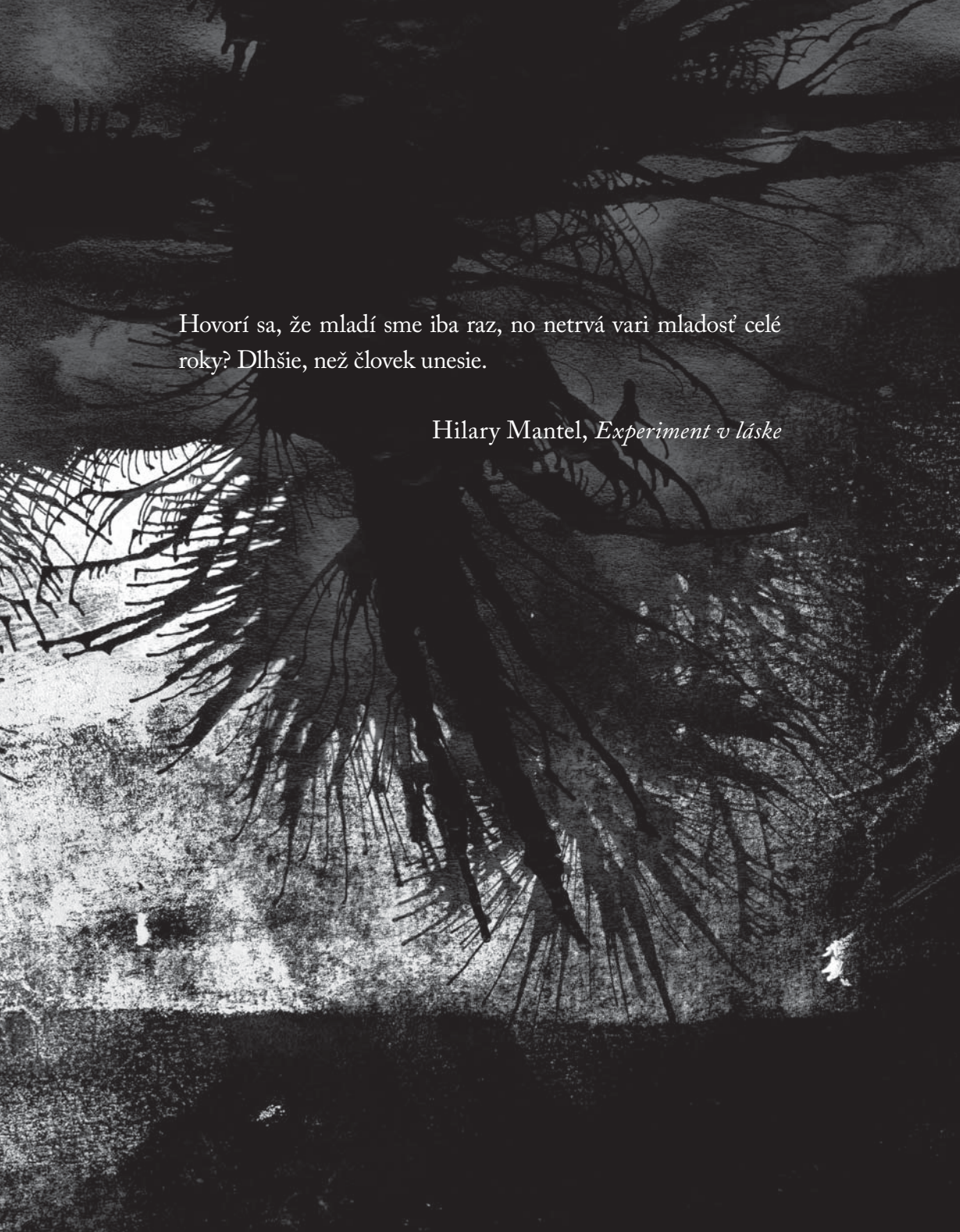
Patrick Ness

Londýn, február 2011

VENUJEM SIOBHAN

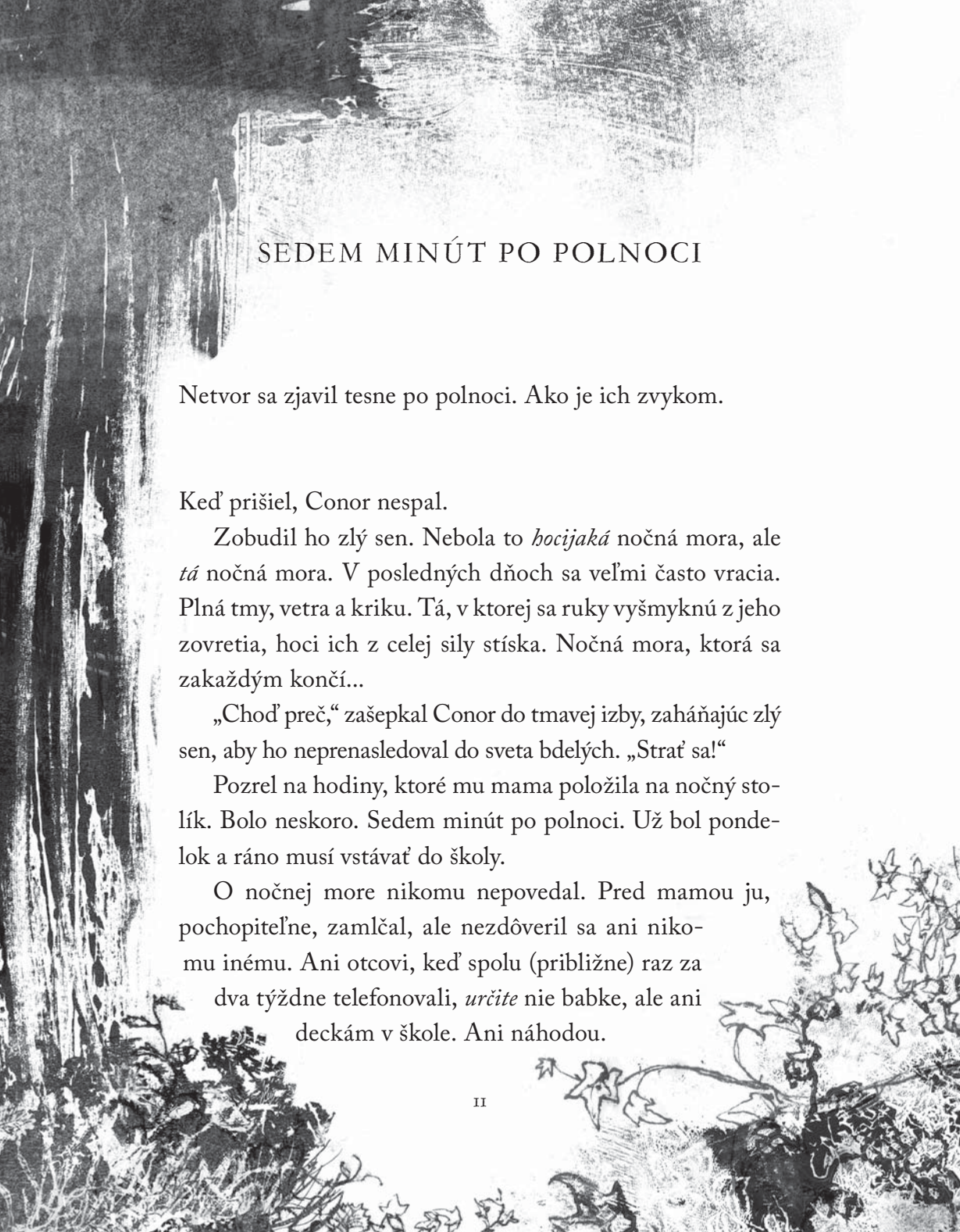

A dark, high-contrast black and white photograph. The image shows the intricate, dark silhouette of a tree's branches and roots, which are cast onto a lighter, heavily textured surface. The texture of the surface appears rough and uneven, with many small highlights and shadows. The overall mood is somber and contemplative. The text is overlaid on the upper left portion of the image.

Hovorí sa, že mladí sme iba raz, no netrvá vari mladosť celé roky? Dlhšie, než človek unesie.

Hilary Mantel, *Experiment v láske*

SEDEM MINÚT PO POLNOCI

Netvor sa zjavil tesne po polnoci. Ako je ich zvykom.

Keď prišiel, Conor nespál.

Zobudil ho zlý sen. Nebola to *hocijaká* nočná mora, ale *tá* nočná mora. V posledných dňoch sa veľmi často vracia. Plná tmy, vetra a kriku. Tá, v ktorej sa ruky vyšmyknú z jeho zovretia, hoci ich z celej sily stíska. Nočná mora, ktorá sa zakaždým končí...

„Choď preč,“ zašepkal Conor do tmavej izby, zaháňajúc zlý sen, aby ho neprenasledoval do sveta bdelych. „Stráť sa!“

Pozrel na hodiny, ktoré mu mama položila na nočný stolík. Bolo neskoro. Sedem minút po polnoci. Už bol pondelok a ráno musí vstávať do školy.

O nočnej more nikomu nepovedal. Pred mamou ju, pochopiteľne, zamlčal, ale nezdôveril sa ani nikomu inému. Ani otcovi, keď spolu (približne) raz za dva týždne telefonovali, *určite* nie babke, ale ani deckám v škole. Ani náhodou.

O tom, čo sa deje v jeho nočnej more, nemusí nikto vedieť.

Conor ospalo zažmurkal, potom sa zamračil. Niečo mu uniká. Posadil sa na posteli a ešte väčšmi sa prebral. Zlý sen sa rozplýval, ale bolo tu ešte čosi iné, na čo nevedel prísť, čosi iné, čosi...

Počúval, napínal uši do ticha, ale obklopoval ho iba mĺkvy dom, občas k nemu doľahlo tikanie z prázdneho priestoru alebo šuchot perín zo susednej izby, kde spí mama.

Nič.

A potom predsa len niečo. Pochopil, že to niečo ho zobudilo.

Niekoľko volal jeho meno.

Conor.

Pocítil prívál paniky, zovrelo mu žalúdok. Sledoval ho? Podarilo sa mu vystúpiť z nočnej mory a...

„Nebud' hlúpy,“ napomenul sa. „Na netvory si príliš starý.“

Bola to pravda. Práve minulý mesiac oslávil trináste narodeniny. Netvory sú pre malé deti. Netvory sú pre chlapcov, čo sa v noci pocikávajú. Netvory sú pre...

Conor.

Zasa to volanie. Conor preglgol. Október bol nezvyčajne teplý, preto mal otvorené okno. Možnože záclony, ktoré vo vánku zašušťali jedna o druhú, zneli ako...

Conor.

No dobre, tak to nebol vietor. Určite počul hlas, ale nespoznal ho. Nepatril mame, tým si bol istý. Vôbec to nebol ženský hlas a na bláznivý okamih mu napadlo, či otec nečakane nepricestoval z Ameriky, spamätal sa príliš neskoro, aby zavolať a...

Conor.

Nie. Nie je to otec. Tento hlas mal zvláštne zafarbenie – *brozivé* zafarbenie, divé a nespútané.

Potom zvonka začul ťažké vrzganie dreva, akoby niečo obrovské stúpilo na drevenú dlážku.

Nechcel sa tam ísť pozrieť. Ale čosi v jeho vnútri si to zároveň želalo väčšmi než čokoľvek iné.

Úplne prebratý odhrnul perinu, vyliezol z postele a pristúpil k oknu. V bledom svite mesiaca zreteľne rozoznával kostolnú vežu na malom kopci za ich domom, na tom, okolo ktorého viedli koľajnice. Dve tvrdé oceľové čiary sa matne blýskali do noci. Aj mesiac žiaril, osvetľoval cintorín pri kostole plný náhrobných kameňov s takmer nečitateľnými nápismi.

Conor videl aj vysoký tis dvíhajúci sa uprostred cintorína. Strom bol taký starý, že vyzeral, skoro ako keby ho postavili z rovnakého kameňa ako kostol. Že je to tis, vedel iba preto, lebo mu to povedala mama. Najprv keď bol malý, aby nejedol jeho jedovaté plody, a potom počas posledného roka, keď s čudným výrazom pozerala z kuchynského okna a opakovala: „Vedel si, že je to tis?“

Vtom znova začul svoje meno.

Conor.

Akoby mu ho niekto šepkal do oboch uší.

„Čo to...“ Conorovi sa rozbúchalo srdce a odrazu sa nevedel dočkať, čo bude nasledovať.

Mesiac zakryl mrak, na krajinu padla temnota, dolu kopcom sa k jeho izbe *fíciac* prihnal vietor a rozvlnil závesy. Conor opäť začul vrzganie a praskanie dreva. Stonalo ako živý tvor, ako hladný žalúdok sveta, čo sa vrčiac dožaduje jedla.

Potom mrak odplával a mesiac zasa svietil.

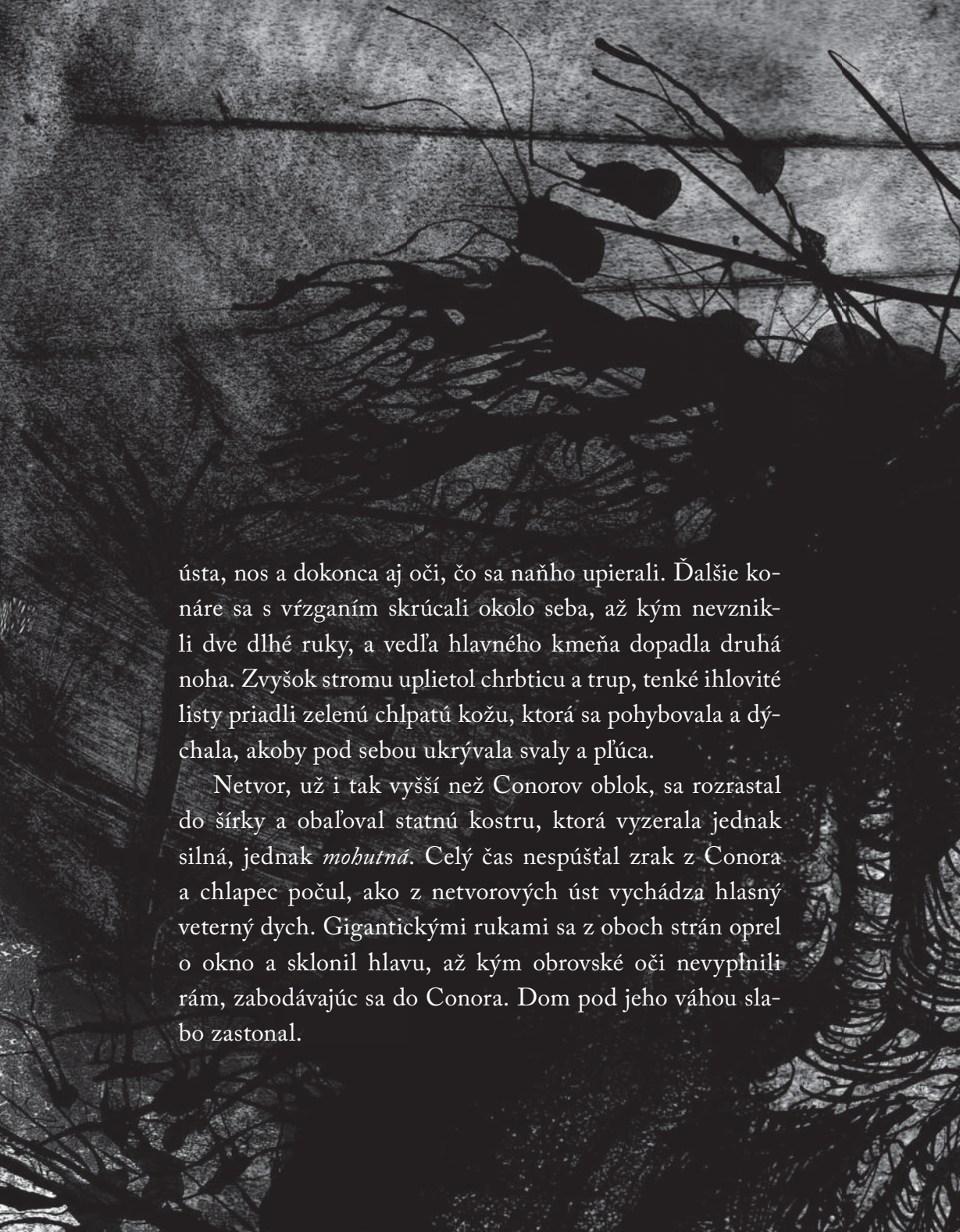
Na tis.

Ktorý teraz pevne stál uprostred záhrady za ich domom.

A to bol netvor.

Najvyššie konáre stromu sa pred Conorovým zrakom poskladali do obrovskej desivej tváre, sformovali

ústa, nos a dokonca aj oči, čo sa naňho upierali. Ďalšie konáre sa s vŕzganím skrúcali okolo seba, až kým nevznikli dve dlhé ruky, a vedľa hlavného kmeňa dopadla druhá noha. Zvyšok stromu uplietol chrbticu a trup, tenké ihlovité listy priadli zelenú chlpatú kožu, ktorá sa pohybovala a dýchala, akoby pod sebou ukrývala svaly a pľúca.

Netvor, už i tak vyšší než Conorov oblok, sa rozrastal do šírky a obaľoval statnú kostru, ktorá vyzerala jednak silná, jednak *mohutná*. Celý čas nespúšťal zrak z Conora a chlapec počul, ako z netvorových úst vychádza hlasný veterný dych. Gigantickými rukami sa z oboch strán oprel o okno a sklonil hlavu, až kým obrovské oči nevyplnili rám, zabodávajúc sa do Conora. Dom pod jeho váhou slabozastonal.

A potom netvor prehovoril.

Conor O'Malley, oslovil ho, cez okno zavial prudký poryv teplého dychu páchnuceho kompostom a strhol chlapcovi vlasy dozadu. Hlboký hlas mohutne burácal, Conor cítil v hrudi jeho vibrácie.

Prišiel som si po teba, Conor O'Malley, pokračoval netvor a neprestával tlačiť na dom. Zo stien padali obrazy, na zem sa skotúľali knihy, všetka elektronika aj starý plyšový nosorožec.

Netvor, pomyslel si Conor. Skutočný, nefalšovaný netvor. Vo svete bdelých. Nie v sne, ale tu – za jeho oknom.

Prišiel si poňho.

Lenže Conor neušiel.

Naopak, zistil, že sa vôbec nebojí.

Od chvíle, keď sa netvor ukázal, *cítil* iba čoraz väčšie sklamanie.

Pretože toto nebol netvor, ktorého čakal.

„Tak si ma vezmi,“ povedal.

Rozhostilo sa zvláštne ticho.

Čo si to povedal? opýtal sa netvor.

Conor si prekrížil ruky na prsiach. „Povedal som, aby si si ma vzal.“

Netvor sa zháčil, vzápätí *zareval* a udrľ päšťami do domu. Strop sa pod nárazmi prehol a na stenách sa objavili obrovské praskliny. Izbou zavial víchor burácajúci netvorovým zlostným ručaním.

„Krič si, koľko chceš,“ Conor pokrčil plecami a takmer pritom nezvýšil hlas. „Videl som aj horšie.“

Netvor *zareval* ešte hlasnejšie, vrazil päťou do okna a rozbil sklo, drevo aj tehly. Obrovská ruka zo skrútených konárov schmatla Conora okolo pása a zdvihla ho zo zeme. Vytiahla ho z izby do noci, vysoko nad záhradu, a držala ho oproti kotúču mesiaca. Prsty Conorovi tak tuho stláčali hrudník, že ledva dýchal. V netvorovej otvorenej papuli videl krivé zuby z tvrdého zapleteného dreva a cítil teplý dych, ktorý k nemu zdola prudko stúpал.

Potom sa netvor opäť zarazil.

Ty sa naozaj nebojíš, však?

„Nie,“ odvetil Conor. „Teba určite nie.“

Netvor prižmúril oči.

Budeš sa báť. Ešte než príde koniec.

Posledné, čo si Conor pamätal, boli netvorove ústa otvárajúce sa dokorán, keď sa ho chystal zaživa zožrať.